

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej
w upadłości w W.
przeciwko M.M. i K.M.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej w
upadłości w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 6 lipca 2023 r., I ACa 1544/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(R.N.)

UZASADNIENIE

Powód syndyk masy upadłości Banku spółki akcyjnej w upadłości w W. skierował do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 lipca 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko M.M. i K.M. o zapłatę.

Powód uzasadnił potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następującego zagadnienia prawnego:

Czy wobec faktu, że dyrektywa w sprawie nieuczciwych warunków umów konsumenckich (Dz.U. UE. L. z 1993 r. Nr 95, str. 29 z późn. zm.) została

implementowana do krajowego porządku prawnego, co ma przełożenie m.in. w treści art. 385¹ k.c., dopuszczalne jest jakiekolwiek wyłączenie lub ograniczenie waloryzacji sądowej, o której mowa w art. 358¹ § 3 k.c., świadczenia instytucji kredytowej należnego od kredytobiorcy w wyniku rozliczenia nieważnej umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Problem prawny przedstawiony do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, przez wniesienie skargi kasacyjnej, nie może być już rozwiązany w orzecznictwie (zob. np. postanowienia SN: z 23 kwietnia 2025 r., I CSK 1920/24; z 28 marca 2025 r., I CSK 725/24; z 6 marca 2025 r., I CSK 3018/24; z 29 października 2024 r., I CSK 4297/23; z 21 sierpnia 2024 r., I CSK 1927/24; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 18 sierpnia 2023 r., I CSK 4091/22).

Na pytanie sformułowane przez skarżącego w postaci zagadnienia prawnego odpowiedzi udzielił już Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w wyroku z 12 stycznia 2024 r., C-488/23 wskazał, że: Art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że w kontekście uznania za nieważną w całości umowy kredytu hipotecznego zawartej z konsumentem przez instytucję kredytową, a to ze względu na to, że umowa ta zawierała nieuczciwe warunki, bez których nie mogła dalej obowiązywać, przepisy te stoją na przeszkodzie wykładni sądowej prawa państwa członkowskiego, zgodnie z którą instytucja ta ma prawo żądać od tego konsumenta, poza zwrotem kwot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania tej umowy oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia wezwania do zapłaty, rekompensaty polegającej na sądowej waloryzacji świadczenia wypłaconego kapitału w przypadku istotnej zmiany siły nabywczej danego pieniądza po wypłaceniu tego kapitału rzeczonemu konsumentowi.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zabrakło zatem istotnych kwestii prawnych, które nie zostały jeszcze rozstrzygnięte w judykaturze.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

SSN Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł.]